

ΙΛΛ. 5

ΤΟΜ Α.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΚΑΛΜΙΝΑ.

Διήγημα ὑπὸ Α. Ρ. Ρ.

Ο Λόρδος Ριχάρδος Ἐλεφρέλδ, ἔχων νεότητα καὶ πλούτη, καὶ δσα ἀγαθὰ χρηγοῦσιν ἡ φύσις καὶ ἡ τύχη εἰς τοὺς προνομιούχους των, ἐνομίζετο κοινῶς ὡς εἰς τῶν εὐτυχεστέρων νέων τῶν τριῶν βασιλείων, σύδ' δ ἴδιος εἶχε λόγον ὅπως ψεύσῃ τὴν ταιαύτην δόξαν. Εἰς ἓν τῶν μεγάλων χορῶν εἰς οὓς συνέρρει τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας, ἔχόρευσε μὲν τὴν Μίς Λουκίαν Κλερμόντην, καὶ τὸ κάλλος καὶ ἡ εὐφυΐα τὸν κατέθελξαν· καὶ ὅταν μετὰ ταῦτα συνιελέχθη μετ' αὐτῆς, ἡ εὐφυΐα τῆς τὸν ἐγοήτευσεν εἰς τόσον βαθμὸν, ώστε δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, μετὰ ὡς προστίθεται ἡ σκιὰ ὅπως ἀναδείξῃ τὸ φῶς λαμπτὸν χορὸν, ἡ εἰκών της ἡσχόλει τὴν φαντασίαν του.

Τόμ. Α.

Μετὰ δύο ἡμέρας τὴν ἀπήντησεν εἰς ἄλλον χορὸν, ἔχόρευσε πάλιν καὶ συνιελέχθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἔκτοτε ἡμέραν καὶ νύκτα περιεπέτα εἰς τὴν διάνοιάν του τῆς Λουκίας ἡ γλυκεῖα μορφή. Εἰς τρίτον δὲ χορὸν, ὅταν τὴν ἀπήντησεν, ὁ ἔρως του, διότι: τίς τὴν ἀνάγκηνὰ μὴ ἀποδώσωμεν εἰς τὸ αἰσθημά του τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα; ὁ ἔρως του λοιπὸν εἶχεν εἰς τοσοῦτον προσθῆ, ώστε εἶχεν ἐξυπνίσει τὴν μεμψίμωτρον κατάσκοπόν του, τὴν ζηλοτυπίαν, καὶ διὰ τῶν διόπτρων αὐτῆς, ἀνεκάλυψεν δ, τι: ἐν τῇ ἀφελείᾳ του δὲν εἶχε παρατηρήσει κατὰ τοὺς προλαβόντας δύο χοροὺς, τὸν λοχαγὸν ΟΒαίρδην, δοτίς μετὰ χόμπου, ως ἵνδικὸς δρνις περιβλεπόμενος, ἐστρέφετο περὶ τὴν Λουκίαν, καὶ ἔγόρευσε μετ' αὐτῆς τετράχις τὴν ἑσχάρις τῆς τὸν κατέθελξαν· καὶ ὅταν μετὰ ταῦτα συνιελέχθη μετ' αὐτῆς, ἡ εὐφυΐα τῆς τὸν ἐγοήτευσεν εἰς τὴν φαντασία τοῦ Ριχάρδου εἰς τὴν τῆς Λουκίας, την εἰς τόσον βαθμὸν, ώστε δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, μετὰ ὡς προστίθεται ἡ σκιὰ ὅπως ἀναδείξῃ τὸ φῶς λαμπτὸν χορὸν, ἡ εἰκών της ἡσχόλει τὴν φαντασίαν του πρότερον εἰς τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας. Ἐκτοτε

Φυ. I. 5.

σμως καὶ τὸ αἰσθημά του ἔγινε κατὰ λόγον τῆς ἀντιστάσεως δριμύτερον καὶ ἀνησυχότερον· διὸ καὶ μὴ ἀρκούμενος πλέον νὰ βλέπῃ τὴν Λουκίαν εἰς μόνας τὰς ξένικας συναντροφάς, παρουσιάσθη εἰς τὸν σαρέσκεικν, ἀπήντησε καὶ πάλιν τὸν λογαργόν. Ἀλλὰ ταχέως ἀνεκάλυψε, μὲ τὴν ὁξυδέρκειαν τῆς ἀντιζηλίας, ὅτι ἀν εἰς τοὺς χεροὺς ἡ τεταμένη κνήμη, τὰ ἐπιτετηδευμένα λυγίσματα, ἡ γοργὴ πόλκα καὶ ὁ παράρρορος στρόβιλος, ἐδίδον σχετικὴν τινα ἀξίαν εἰς τὸν λογαργὸν, εἰς τὰς σπουδιαῖοτέρας σμως συναντροφάς, διπού ἀπαιτεῖται ἀληθῆς τρόπων χάρις, ἀγχίστα καὶ κρίσις ὁρθή, ἐφάνετο ὅλη ἡ κουφόνια καὶ ἡ ἀσεμνότης του, γυμνὴ τῶν δακείων αὐτούτων ἀκτίνων. Πλαισεν ἐπομένως ὅτι, ἐνταῦθα τούλαγιστον, ἡ νίκη δὲν ἥθελε τῷ ἀμφισσητηρῷ ἀλλ' ἐλητυρόνει, ἡ δὲν ἥξευρεν ἵσως ἀχόμη, τέσσετι νεάνιδες κεφαλή, πόσην, πρὸν ὀριμάση, ἐντύπωσιν ἀποτελεῦσιν ἐπ' αὐτῇς τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ παρδαλᾶ, καὶ αἱ κροττωταὶ ἐπωμίδες, καὶ οἱ ἀργυροὶ πτερυιστῆρες, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν ἔκείνην ἡ δμως διαγωγή, ὡς τοῦτο συμβρίνει εἰς τοὺς μικροὺς ἀρρένωματος φαντασία, τὸν χαλινὸν τῆς κρίσεως χαρακτῆρας, παρώξυνεν ἔτι μᾶλλον τὴν γολὴν τοῦ δάκνουσα, παραφέρει κατὰ σκοπέλων πολλάκις καὶ τὴν ὑγιειστέραν καρδίαν. Μετ' οὐ πολὺ σμως ἔμελλε νὰ λάβῃ καὶ τὴν ὁδηγηρὸν ταύτην πείραν, ὁδηγηρὸν δι' αὐτὸν, διότι οὐ μόνον κατέστρεψε τὰ γλυκύτερα δνειρά του, ἀλλὰ καὶ τῆς Λουκίας, πρὸς ἡγήσιντο στοργὴν ἀδολον, καὶ ἡγεγνώριζε τὴν εὐγενὴ φύσιν, ἔβλεπε δολούμενην τὴν κρίσιν, δηλητηριαζομένην τὴν καρδίαν, καὶ κινδυνεύουσαν τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν. Καὶ εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἡ νέα προσέδει τὸν καῦρον ἀξιωματικὸν, ὥστε οὐδὲ καν ποτὲ παρετήρησεν ὅτι ὁ Λόρδος Ἐλευρφέλδ, μπὸ τὴν ἀνεπίδεικτον μέλαιναν ἐνδυμασίαν του, εἶχε πολὺ ἀληθεύστερον καὶ ἀνδρικότερον κάλλος ἀπὸ ἔκεινον, καὶ πολλάκις ἡ ἀγαθὴ ἔκεινη καὶ ορόνυμος ἐπέτρεπε καὶ εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς νὰ παραλογίζεται, ὑποστηρίζουσα τοῦ λογαργοῦ τοὺς παραλογισμούς.

Τὸν Ριγάρδον τοῦτο ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν. Μίαν ἐπέραν μάλιστα, ὅταν ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ κενήματος ἀγοραίων γυναικῶν, αἴτινες ἐκήτησαν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν συγέλευσιν τῆς Γαλλίας πολιτικὰ δικαίωματα ὑπὲρ τοῦ γυναικείου φύλου, δ νέος Λόρδος ἦθελησε νὰ ιδῇ μέχρι ποῦ ἐπροχώρησεν ἡ ἀσθενεία τῆς Λουκίας, καὶ ἀν αὐτὸς, ἔγων σύμμαχον τὸν ὄρθιὸν λόγον, δὲν ἥθελε νικήσῃ παρ' αὐτῇ τὸν ἀντίηλόν του, ἀποπα λέγοντα. Εἶπεν ἐπομένως ψέγων τὸ κίνημα τοῦτο, ὅτι κατ' αὐτὸν ἡ κλῆσις τῶν γυναικῶν εἶναι ἄλλη ἐπὶ τῆς γῆς, ἱερὰ καὶ μεγάλη οὐχ ἦτον, ὅτι ἀν παραγνωρίσωσιν αὐτὴν, καὶ ἐπεμβαίνωσιν εἰς δικαίωσην τῶν φύσεως δέν ωρίσθησαν, ἀποδειγμούς τοις ἀπικίνδυνοις εἰς τὴν κονωνίαν καὶ εἰς αὐτάς. Ἀλλ' ἡ Λουκία, εἰς τὴν γνώμην προστιθεμένη τοῦ λογαργοῦ, διστις ἐνόμιζεν ὅτι γίνεται τὸ χαρτίον ὅτι μ' ἐπροκάλεσες ἀναιτίως, ὅτι ἐφέρθη ἀρεστὸς εἰς τὸ γυναικείον φύλον ὑπὲρ αὐτοῦ κηρυτόμενος, διεσχυρίσθη ἐξ ἐναντίας, ὅτι ἀδικοῦνται

αἱ γυναικῖς κατώτεραι ταττόμεναι τῷ ἀνδρῶν εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅτι ἥδην καὶ ἡ διοίκησις καὶ ἡ ὑπεράσπισις τοῦ τόπου ἀκινδύνως, καὶ μάλιστα πρὸς καὶ εἰνὸν δρελος, νὰ ταῖς ἐμπιστευθῇ, διότι καὶ κανενήτριαι ἡ πιάτεραι ἥθελον εἰτία, καὶ βευλεύτριαι ἀπαθέτεραι, καὶ Ἀραζόνες ἐπίσης πολεμικαὶ καὶ καρτερικώτεραι τῷ ἀνδρῶν. Ἀνέφερε δὲ πρὸς κύρωσιν τῶν λόγων, της τὰς Σεμιράμιδας, καὶ τὰς Αἰκατερίνας, καὶ διλας τὰς ἄλλας ἀρχαῖς καὶ νεωτέρας γυναικας, διαι, ὡς ἔξις ἔτεις τοῦ γενικοῦ κανόνος, οὐχὶ δὲ ὡς παραδείγματα αὐτοῦ πρέπει νὰ θεωρηθῶσι. Κατ' ἄρχας ἡ φιλονεικία εἶγεν ἀστειότητος δισ, ἀν καὶ δι Ριγάρδος ἔβλεπε σοβαρόν σύμπτωμα σὶς αὐτὴν, τὴν φιλοπροσωπίαν τῆς Λουκίας ὑπέρ τοῦ Ο Βαΐρδου. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ λογαργὸς, ἐμψυχούμενος ἀπὸ τῆς νέας τὴν ἔγκρισιν, καὶ πρὸς τὸν λόρδον Ἐλευρφέλδ ἐνδόμυχον ἀντιπάθειαν αἰσθανόμενος, ἐγίνει διεκτικώτερος καὶ τῷ ἀπεύθυνε λόγους δριμεῖς, εἰς οὓς δι Ριγάρδος ἀπήντησε μὲ τὴν συνήθη του ἡπιότητα. Ἡ μετριοπαθής πτερυιστῆρες, καὶ διαχάστας τὰ χείλη του, ἐσιώπησε. Μετὰ μίαν δι στιγμὴν, διαν ὁ Ελευρφέλδ, μὲ βεντρημένη καρδίαν ἀνεχώρησε, τὸν περικολούθητεν αὐτὸς καὶ τὸν προεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν. Ὁ Ο Βαΐρδης ὠχρίστησε νὰ τῷ δώσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλ' ὁ λογαργὸς, προπέτης γινόμενος, τὸν διδριστε δειλόν. Ὁ Ριγάρδος προσδιωρίσε τότε τὸν τόπον καὶ τὴν ὁραν τῇ ἐπαύριον. Ὅταν δ' ἔξελέγησαν οἱ μάρτυρες, ὁ λογαργὸς ἐπέμεινε νὰ μονομαχήσωσι διὰ τοῦ ξίφους, εἰς δὲ ἡ ἐμπειρία του ἦτον ἀνοματή, καὶ προσέτι, μέχρι βανάτου. Εἰς τὸ πρῶτον δι Ελευρφέλδ συγκατετέθη ἀδιστάκτως, ἀν καὶ αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἐλογῆς τῶν διπλων, ὡς προκληθείς εἰς τὸ δεύτερον δμως δὲν ἥθελε νὰ συγκατατεθῇ, καὶ ἐπρόσφερεν ἐκ νέου νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας ἐξηγήσεις τὸν Ο Βαΐρδην. Ἀλλ' αὐτὸς κάμμιαν ἐξηγησιν δὲν ἐδέχθη, καὶ ἡ πείλησεν, δι τοῦ θάλψη μὲ τὴν σπάθη του τοῦ Ριγάρδου τὰ διτα. Πᾶς συμβασμὸς ἐπομένως ἦτον ἀδύνατος καὶ ἥρχισεν ἡ μονομαχία. Ἀλλὰ τότε, δι λίγον ἐξώρας διεσχιώμας, ὁ λογαργὸς Ο Βαΐρδης ἐνόησεν, δι τοῦ ἀν αὐτὸς ἦτον λίστην ἐπιδέξιος εἰς τὴν ξιφομαχίαν, καὶ ἐκόμπαξε θυρυβωδῶς ἐπὶ τούτω, διηργαν καὶ ἐπιδεξιώτεροί του, ἀν καὶ δὲν ἐκαυχώντο, καὶ τοιοῦτος ἦτορ δι Ριγάρδος εἰς τὸν τρίτον δικαίωσιμὸν ἐτίναξε τὸ διπλον τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του δέκα βήματα μαχράν, καὶ θέτων τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ,

— Μέχρι θανάτου, τῷ εἶπεν, ἦτορ ἡ μονομαχία ἔγχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ φονεύσω. Γράψε εἰς τοῦτο τὸ χαρτίον ὅτι μ' ἐπροκάλεσες ἀναιτίως, ὅτι ἐφέρθη ἀρεστὸς εἰς τὸ γυναικείον φύλον ὑπὲρ αὐτοῦ κηρυτόμενος, διεσχυρίσθη ἐξ ἐναντίας, διανατίσθη ἐπίσης πολεμικαὶ καὶ μολυ-

δοκόνδυλον· δὲ οὐκέτης, λαθὼν αὐτὰ μὲ τρέμουσαν χεῖρας, ἔγραψεν διτὶ δινικητής του ἀπῆτης, καὶ ἐν νοῶν διτὶ ὑπέγραψε τὴν καταδίκην του ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀνεχώρησε τρίζων τοὺς διδόντας καὶ νεκροὺς πελιδνότερος, καὶ ἐπὶ τινα καιρὸν δὲν ἐφάνη πλέον τὸ Λονδίνον. Ἐνῷ δὲ ἐμακρύνετο τοῦ σταθίου τῆς μάχης, ὁ Λόρδος Δενισών, ὁ μέρτυς αὐτοῦ, στρέφων πρὸς αὐτὸν τὰ γόντα, καὶ γωρίς νὰ τὸ ἀπογαιρετίσῃ, ἦλθε πρὸς τὸν Ριχάρδον καὶ τῷ ἐφογχείεις τὴν γείρα.

Ο αἰσχρός! εἶπεν δὲ Λόρδος Βεθμόνδος πρὸς τὸν Ριχάρδον, τοῦ δποίου ἦτο μάρτυς· νὰ μὴ σὲ παρακαλέσῃ νὰ τῷ βαθύτερης τὸ ξίφος εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ νὰ σοὶ διώσῃ αὐτὸ τὸ ἔγγραφον! Πρέπει νὰ τὸ δημοσιεύσῃς εἰς ἐλην τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸν στρατὸν. Νιὰ νὰ διωχθῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν δικιών τῶν τιμίων ἀνθρώπων.

Δὲν ἐναντιοῦμαι παντελῶς, εἶπεν δὲ Λόρδος Δενισών· ἔχετε, μυλόρδε, πληρέστατα εἰς τοῦτο δικαίωμα.

Ο Ριχάρδος ἐμεινεν ἐπὶ τινας στιγμὰς βεβιθιμένος εἰς βαρυθυμίαν. Τέλος ἀποταθεὶς πρὸς ἀμφοτέρους,

Ἐγετε, τοὺς ἥρωτης, τινὰ αἰτίαν ἦτις νὰ σᾶς ἀναγκάζῃ νὰ μένετε πρὸς τὸ παρόν εἰς Λονδίνον;

Κάμπιαν, ἀπειρίθηταν ἀμφότεροι.

Απέρχομαι νὰ διδοιπορήσω. Μὲ συνοδεύετε;

Εὐχαριστώς, εἶπεν δὲ Δενισών. Ἀλλὰ πεῦ:

Ο ἔξαδιλφός μου εἶναι εἰς τὸ Εὔελπι ἀκρωτήριον. Ἐρχεσθε;

Εἰς τὸ Εὔελπι ἀκρωτήριον! εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου! ἀνέκραξεν δὲ Λόρδος Βεθμόνδος.

Διότι εἶναι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου! εἶπε μελαγχολικῶς δὲ Ριχάρδος. Ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ διτὶ ἀναγκῶ ἀμέτως μὲ τὸ ἀτμοκίνητόν μου. Αν δέλεστε, συνοδεύσατέ με.

Η πρότασις ἔγινε τόσῳ προθυμότερον δεκτή, δισώ παραδοξότερα ἦτο, καὶ τὸ ἑσπέρας ἀπέπλεε τὸ πολυτελές ἀτμοκίνητον, δὲ Ελβερφέλδ, φέρον τοὺς τρεῖς λόρδους.

Ο πλοῦς ἐπροχώρει θαυμασίως· εἰς τὰς Καναρίους ἐπρομηθεύθησαν νέους ἀνθρακας, καὶ ἐκεῖθεν παρέπλευσαν τὴν Ἀφρικανικὴν ἀκτὴν, πολλάκις προσορμιζόμενοι δύοπας θηρεύσωσιν, ἢ δύοπας ἐξετάσωσι τὴν ἀναρχίαν φύτιν τῶν τροπικῶν, ἢ δύοπας σπουδάσωσι τοὺς ἀγρίους αὐτῶν κατοίκους. Πολλάκις δὲ Λόρδος Βεθμόνδος, εἰς δὲν εἶχε διηγηθῆ δὲ Ελβερφέλδ τὴν γελοίαν ἀφορμὴν τῆς μονομαγίας του, βλέπων τὰς δυτειδεῖς τῆς Μαυριτανίας καὶ Συνεγαμβρίας γυναικας, αἴτινες ποντίκων μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων θηλείας ωμοίαζον,

Ιδού, ἔλεγε καγγάλων, αἱ πολεμίστραις καὶ αἱ κυβερνήτιδες τῆς Μίς Κλερμόντης· φαντασθῆτε ὅλοι· λητον τάγμα ἀπὸ τὰ ζῶα ταῦτα συγκείμενον!

Καὶ δὲ Δενισών ἐγέλα, δὲ Ριχάρδος ἐμειδία μελαγχολικῶς.

Ἐν τούτοις τὸ ἀτμόπλουν ἐπέτα, ἀδιαφοροῦν διὰ-

κύματα καὶ δὶ ἀνεμον, καὶ παρέπλεεν ἡδη τὴν ἀκτὴν τῆς Γουνέας, τὴν καλουμένην χρυσῆν Ἀκτὴν. Ο Ριχάρδος, μελαγχολικὸς πάντοτε, ἐκάθητο μίαν ἐπέραν μόνος εἰς τὴν πρύμναν, καὶ περιέφερε τοὺς διθαλμούς εἰς τὰ γιγαντιαῖα παρά αὐτὴν τὴν θάλασσαν φύσμενα δένδρα, οἱ δὲ ἄλλοι δύω φίλοι ἦσαν ἡπλωμένοι εἰς τὴν πρώταν, καὶ διὰ νὰ παρέλθῃ δικαῖος, δύοτες καὶ χωρίς τούτου παρῆχετο, ἐστοιχημάτιζον περὶ τῆς ταχύτητος τοῦ πλοίου των.

— Ενδεκα μίλια τὴν ὥραν μόλις, εἶπεν δὲ Βεθμόνδος.

— Καὶ δεκατέσσαρα μὲ γῆζημένον ἀτμὸν, εἶπεν δὲ Δενισών.

— Αδύνατον, ἀπήντησεν δὲ Βεθμόνδος.

— Στοιχηματίζω.

— Εκατὸν λίρας.

Καὶ ἐλθόντες πρὸς τὸν μηχανικόν,

— Αὐξήσατε τὸν ἀτμὸν, τῷ εἶπον.

Ο μηχανικὸς ὑπήκουεν.

— Αἱ φίθιται βολίς. Πόσον τρέχομεν,

— Σχεδὸν δώδεκα κόμβους, εἶπεν δὲ βολιδοτούπος, ἀφ' οὗ ἐξετέλεστε τὸ διαταχθέν.

— Κλείσατε τὴν ἀσφαλιστικὴν γλωσσίδα, διέταξεν δὲ Λόρδος Δενισών τὸν μηχανικόν, διτες διπήκουες, κινῶν διλύριον ὑπόπτως τὴν κεφαλήν.

— Τώρα πότον τρέχομεν; ἥρωτηςεν δὲ Λόρδος τὸν βολιδοτούπον.

— Δεκατρεῖς κόμβους, εἶπεν αὐτὸς, ἀφ' οὗ ἥρευντος.

— Προσθέσατε ἀτμὸν, εἶπεν δὲ Λόρδος εἰς τὸν μηχανικόν.

— Αλλὰ δὲν τολμῶ, ἀπεκρίθη αὐτός.

— Προσθέσατε· ἔγῳ ἔγγυῶμαι. Διὰ δοκιμὴν μόνον. Εγομεν στοίχημα. Ο μηχανικὸς ἦτον Ἀγγλος, καὶ ἡ λέξις στοίχημα ἦτον δι' αὐτὸν λόγος μὴ ἐπιδεχόμενος ἀντίρρησιν.

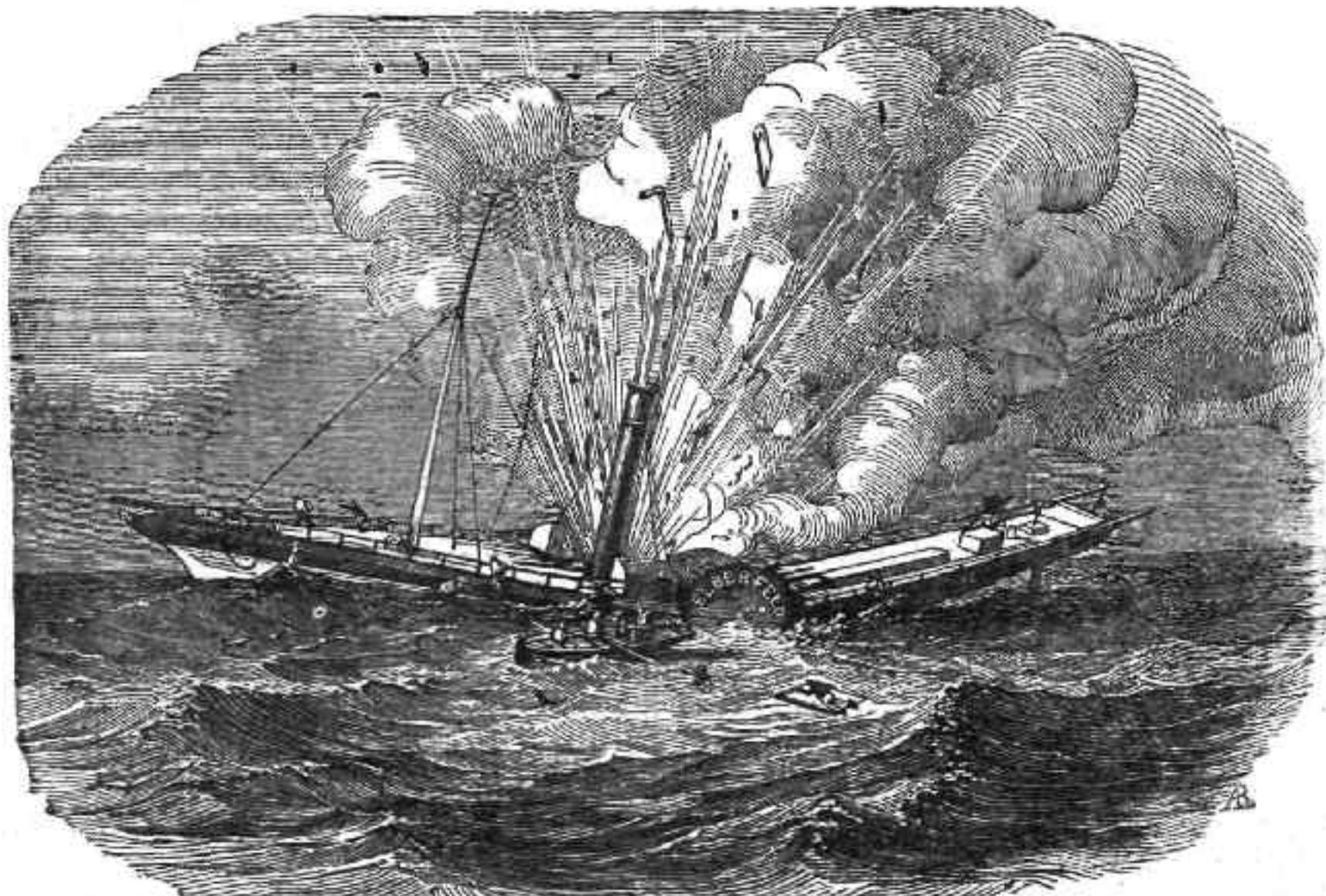
Επρόσθεσεν ἐπομένως διλύριον ἀτμὸν ἀκόμη, ἀν καὶ μετὰ πολλοῦ δισταγμοῦ.

— Καὶ τώρα πότον τρέχομεν; ἥρωτηςεν δὲ Λόρδος.

— Αλλὰ μόλις ἐπεξέφθασε νὰ προρέρῃ ταῦτα τὰς λέξιες, καὶ τρομερὸς ἦκούσθη τριγυδός, ως ὅταν τοῦ σεισμοῦ ὁ δαιμόνων συντρίβει τὰ δρη εἰς τοὺς σπασμούς του, καὶ τὰ φλογερὰ σπλαγχνα του σφενδονίζει πρὸς τὸν φρίττοντα σύρανόν. Ο Ριχάρδος ἀνεπήδησεν εἰς τὸν κρότον καὶ ἐμεινεν ὡς ἀπολειθωμένος. Η μηχανὴ εἶχεν ἐκραγῆ, καὶ τὸ πλοῖον, συντριβὲν ως καρύσιον κέλυφος, ἐξερρεύγετο φλόγας καὶ καπνόν, καὶ συντρίμματα ἔύλων καὶ μηχανῶν, καὶ σπαίροντα μέλη ἀνθρώπων. Πολλοὶ τῶν ναυτῶν ἐρρίφθησαν θαρσωδῶς καὶ ἀτάκτως εἰς τὴν παραπλέουσαν λέμβον, εἰς τμῆματα ἔύλων, ἢ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κύματα διὰ νὰ σωθῶσιν, ἀλλὰ μόνον τὸ εἶδος τοῦ θανάτου μετέβαλλον. Η θάλασσα, ως θρήνον ἀνήμερον, λυσσωδῶς φιπτόμενον κατὰ τοὺς πτώματος του ἐσπαραγμένου του θύματος, εἰσώρμα διὰ τῆς χαινούσης πληγῆς του σκάφους, καὶ τὸ κατεπόντιζε. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύ-

ταύτα τὸ κατεπόντιζε. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύ-

την, δευτέρα ἔκρηξις, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν δύναμιν δὲ δρυητικὸν φέυγα τὸν ἔφερε βιαίως πρὸς τὴν ἄκρην κυμάτων, ἐσχιτε δίγχι τὸ σκάφος, καὶ ἐπενδόντες τὰ δύο ἄκρα αὐτοῦ μακρὰν ἀπ' ἀλιήλων. Οὐ γιτε τὸν πρώτον περιεῖχε τοὺς περιστωζομένους ἐκ τοῦ πληρώματος, καὶ βλέπων αὐτὴν παρατυρυμένην πρὸς τὸ πάλιγος, ἐνῷ τὴν πρύμναν ὥθουν βιαίως τὰ φέυγατα κατ' ἐναντίαν διεύθυντιν, ἀπειθεὶς διὰ τῆς γειρᾶς πρὸς τοὺς φίλους του τελευταίον ἀπκαταμόν, καὶ ἐπειτα, ἐνῷ τὸ κῦμα κατεβόγχιζε τὴν τελευταίαν σανίδια τῆς σωτηρίας του, ἐπιτιθήσῃς εἶναι ἡ δύναμις ἡ εἰς τὸν πυθμένα τῆς καρδίας ἐπιχάτη ἐναπομένουσα, ἐπῆδητεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡρχισε μηχανικῶς νὰ κολυμβῇ πρὸς τὴν ἀπέχουσαν παραλίαν. Μετ' ὅλιγον ἡσθάνθη ἀνέλπιστον ἐπικουρίαν τῆς τῷ ἐστέλλετο ὡς θεόθεν. Παθάνθη ποτα μέρη ἡ τύχη τὸν ἐρρίψεν ἀλλὰ μετὰ φρίκης

εἶδεν ἐκ τῶν δύνηρων, ἀτινα εἰς ἀκόστασιν τινα ἡ ἀναπόδραστος, καὶ δι' αὐτὸν δὲ ἀσφαλέστερον περιεκλειον τὴν παραλίαν, ἐξερχομένους ἀνθρώπους, ἦτον νὰ σταθῇ ἀκίνητος καὶ νὰ περιμένῃ. ἀγρίους τὴν ἥψην, καὶ χρητοῦντας ἀνημμένας λαμπάδας.

Η φέιη καὶ διάματος ἐμπόδισαν κατ' ἀργάς τὸν Πριγάρδον νὰ κινηθῇ. Όταν δὲ συνάψας πάσας τὰς φυτικὰς καὶ ἥθικὰς δυνάμεις του ἡγέρθη, καὶ νήσελησε νὰ τρέξῃ, οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἀνθρώποι, τὸν εἶχον ιδεῖ. Βιότι απὸ τῆς ἡμέρας παρεμόνευσαν τὸ ἀπυκίνητον, καὶ ὡς οἱ καρυγχίσιοι οἱ παρακολουθοῦντες τὰ πλοῖα ὅπως ἀρπάτωσιν ὅ,τι ἐξ αὐτῶν ἡθελε πέσει εἰς τὴν θαλασσαν, ἀμα εἶδον τὴν μεγάλην αὐτοῦ καταστροφὴν, ὥρμησαν νὰ καρπωθῶσι τὰ νηυάγια. Αμα λοιπὸν ἡγέρθη, ἥγειρον αὐτοὶ φωνὰς ἀπειλητικάς καὶ μεγάλας, καὶ διεύθυνον κατ' αὐτοῦ τὰ πυροβόλα των, ὥστε ἐνόησεν δι' ἡ τύχη του

ἡ ἀναπόδραστος, καὶ δι' αὐτὸν δὲ ἀσφαλέστερον περιεκλειον τὴν παραλίαν, ἐξερχομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸ παντὸς ἀλλοῦ ἐσπευσαν νὰ ἐρευνήσωσι τοὺς κόλπους του, ὡν ἐγγώριζον ἐξ ἀρχαιοτέρας πείρας ἀναμφιβόλως καὶ τὴν θέσιν καὶ τὴν γρῆσιν, καὶ ν' ἀρπάτωσιν ὅσα χρήματα, καὶ εἴτι ἀλλο ἀντικείμενον πολύτιμον, χρήσιμον ἡ καὶ μόνον στιλπνὸν παρεγγόν. Μετὰ ταῦτα δὲ, προίόντες εἰς τὸ σύστημα τῆς ἀπ' αὐτοῦ καρπώσεως, ἥρχισαν νὰ τὸν ἐκδύωσι βαθυδόν, καὶ διανεμόμενοι τὰ ἴματιά του, νὰ ἐνδύωνται αὐτὰ, δι' μὲν τὰς περισκελίδας του ἐμπρὸς δπίσω, διὸ τὸν ἐπενδύτην του κάτω, καὶ ἀλλος τὰ ἄλλα, τὰ πυροβόλα των, διότε τὸν ἀφῆκαν μὲ σχεδὸν μόνα τέσσα ἐνδύματα, διὰ

άλιν δ προπάτωρ ήμων ἀφ' οὗ περιεδέθη τῆς συμένους, εἰς εὐρύθμιους ἀποστάσεις, ὑψηλοὺς πάλους, εἰς πολλοὺς δ' ἐξ αὐτῶν εἶδε προσθεδεμένους ἀνθρώπους ἀγρίους μὲν καὶ αὐτοὺς, ἀλλὰ, ως δ παρατηρητικός του δρθαλμὸς διέκρινε καὶ κατὰ τὴν δεινήν του ἀκόμη ἐκείνην θέσιν, ἀνήκοντας εἰς ἄλλην φυλὴν, καὶ πολὺ ὀρατότερους τῶν ἐγχωρίων. Εἰς ἓνα τούτων ἔσθη καὶ διὰ Πιγάρδος, ἵνα προσμείνῃ τὴν τύγην του, ἦτις, ως τῷ ἐξήγησε μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀλοφυρμῶν εἰς τῶν συντρόφων τῆς δυστυχίας του, διαστρέφων, ως καὶ δ ἄλλος ἄγριος, τινὰς ἀγγλικὰς λέξεις, ἥτον ν' ἀποκεφαλίσθως τὴν ἐπαύριον ὅπ' αὐτῆς τῆς χειρὸς τοῦ αὐτοκράτορος, μετὰ τὸ πρόγευμά του.

— 'Αλλὰ μ' ἐπήρατε δ, τι εἴχον, ἀνέκραξεν διὰ τοῦ Πιγάρδος, ἀν καὶ πεκεισμένος δὲ εὐδέν τῶν θηρίων τούτων ἐνέει τὴν γλώσσαν του. Τι μὲ σύρετε; τί πικόν ἔχετε νὰ μὲ κάμετε;

Εἰς δύως ἐκ τῶν ἀγίων, διπτις ἐνέει, ως φάνεται, ἀγγλικά, τῷ ἐξήγησε διὰ νεύματος τὸν σκόπον των, θέτων τὴν χειρά του δρίζοντείως εἰς τὸν τράγηλόν του, καὶ κινῶν αὐτὴν δις ἢ τρις ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰν, διπερ εἰς τὴν ἀγγλικήν, ως καὶ εἰς πέντεν ἄλλην γλώσσαν, ἐδύνατο νὰ μεταφρασθῇ.

— Θά σὲ σφάξωμεν!

— Θὰ μὲ σφάξετε! ἔστω, ἀνεφώνησεν διὰ τοῦ Πιγάρδος, ἄλλα, διατί δὲν μὲ σφάξετε; διατί ἡ πρόσθετος αὗτη βάσανος, νὰ μὲ σύρετε εἰς τοὺς ἐπαράτους καὶ δεξιὲς τούτους λίθους;

— 'Ασσαβή! εἶπεν ὁ ἄγριος, οὐδὲν φιλολογικαὶ γνώσεις δὲν περιωρίζοντο εἰς μάνη τὴν κατάληψιν, ἄλλα προέβανταν μέχρι διορθώσεως τινῶν ἀγγλικῶν λέξεων.

— Βασιλεὺς θέλει κόψει.

Ἐκ τῆς δημηγορίας δὲ ταύτης ἐσυμπέρανεν διὰ τοῦ Πιγάρδος, διτὶ τὸν φέρουσιν εἰς τὴν πόλειν Ἀσσάθειαν, τὴν μεγαλητέραν τῆς χρυσῆς ἀκτῆς, καὶ διτὶ διὰ τοῦ Βασιλεὺς θέλει νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κόψῃ τὴν κεφαλήν του διὰ τοῦ θέριον. Δὲν τρέπεται δὲν ἡ ἐλπὶς αὕτη τὸν παρηγόρησεν: ἐνοήσας δύως διτὶ ἡ δυστροπία καθίστα δεινοτέραν τὴν θέσιν του, ἔρχεται νὰ περιπατήῃ μᾶλιστα ἀνθιάστως, μετ' ὀλίγον δὲ εἶδε καὶ μὲ μεγίστην γαράν τοι διτὶς ἀρπάζει τὰ ὑποθήματά του, φορέσας αὐτὰ, καὶ δοκιμάζεις νὰ περιπατήσῃ, ἥσθιάνθη διτὶ τὸν ἐσφριγγόν ἐπωρύνως, καὶ μὲ μορφασμούς γελοιωδεστάτους καὶ ἀγανάκτησιν, τὰ ἀπέσπασε σχίζων αὐτὰ καὶ τὰ ἔργα του μακράν του.

Ο Πιγάρδος τὰ ἡρπατεῖν ἐπομένως μὲ μεγίστην γαράν, καὶ γωρίς νὰ τὸν ἐμποδίσωσι, διότι κάνεις δὲν τρέπεται τὰ βασανιστήρια ταῦτα, τὰ ἐφόρεσεν διπος ἀδυνήθη, καὶ ἔρχεται νὰ τρέχῃ μετ' αὐτῶν. Φθάσεις Ἀσσάθειαν, ἐξεπλάγη μεγάλως διτὶ, διντὶ νὰ ἴσῃ, ως ἐκ τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐνόμιζεν, εἶδος μηρμυκοπόλεως ἢ τούλαγιστον γοιροπόλεως, εἶδεν ἐξ ἐντίας πόλιν εὐρύγωρον, ἀπὸ τείχη καὶ τάφρους περιλαμβανομένην, μὲ ταπεινὰς μὲν πλευθοκτίστους μεγαλισκεπεῖς, ἄλλως δύως εὐρύθμους οίχιας, με εὐρεῖας δόμοις, καὶ μὲ καθαριότητα ἡς στερούνται τινὲς συνοικίαι καὶ αὐτοῦ τοῦ Λονδίνου. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἥσταν οἱ βασιλικοὶ σῖκοι, ἐπιστῆς μὲν ταπεινοὶ ως καὶ οἱ λοιποὶ βλοτοί, ἄλλα κατὰ τὰς λοιπὰς διαστάσεις πολὺ μεγαλύτεροι, καὶ πέριξ αὐτῶν ἔκτείνετο εὐρεῖα αὐλή, εἰς ἣν ἐκομίσθη διὰ τοῦ Πιγάρδος. Εἰσελθὼν δὲ εἶδεν εἰς δύον αὐτῆς τὸ ἐμβαθύτερον ἐμπεπηγ-

μένους, εἰς εὐρύθμιους ἀποστάσεις, ὑψηλοὺς πάλους, εἰς πολλοὺς δ' ἐξ αὐτῶν εἶδε προσθεδεμένους ἀνθρώπους ἀγρίους μὲν καὶ αὐτοὺς, ἀλλὰ, ως δ παρατηρητικός του δρθαλμὸς διέκρινε καὶ κατὰ τὴν δεινήν του ἀκόμη ἐκείνην θέσιν, ἀνήκοντας εἰς ἄλλην φυλὴν, καὶ πολὺ ὀρατότερους τῶν ἐγχωρίων. Εἰς ἓνα τούτων ἔσθη καὶ διὰ Πιγάρδος, ἵνα προσμείνῃ τὴν τύγην του, ἦτις, ως τῷ ἐξήγησε μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀλοφυρμῶν εἰς τῶν συντρόφων τῆς δυστυχίας του, διαστρέφων, ως καὶ δ ἄλλος ἄγριος, τινὰς ἀγγλικικὰς λέξεις, ἥτον ν' ἀποκεφαλίσθως τὴν ἐπαύριον ὅπ' αὐτῆς τῆς χειρὸς τοῦ αὐτοκράτορος, μετὰ τὸ πρόγευμά του.

Δέν θέλομεν νὰ μηκύνωμεν τὸν λόγον, περιγράφοντες πῶς διετέλεσε κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα διάρδος Ελβερφέλδ εἰς τὴν δυσάρεστον κλίνην του· οὐδεὶς θέλει ἐκπλαγὴ μανθάνων, διτὶ αἱ σκοτεινότεραι ιδέαι τὸν ἐπεφοίτων, διτὶ μυριάκις ἐλυπεῖτο διτὶ δὲν ἀφῆκε τὰ κύματα νὰ τὸν καταπίωσιν, διτὶ ἀκέμη πολλάκις, λησμονῶν τὴν ιδίαν αὐτοῦ δυστυχίαν, ἀνεπόλεις μετὰ στεναγμοῦ τὸν θάνατον τῶν δύο του φίλων, οὓς αὐτὸς εἶλκυσεν εἰς τὴν διεθρίαν ταύτην δδοιπορίαν, καὶ διτὶ τέλος οἱ λογισμοὶ του, ὑπερβαίνοντες τὸν Αἰλαντικὸν, ἐπεισκέπτοντο μελαγχολικῶς καὶ τὴν Μίλειοντην, καὶ ἐμερίμνων περὶ τῆς μελλούσης τύγης αὐτῆς. Αλλ' δ, τι; θέλει φανῇ παραδοξότερον εἶναι διτὶ, ἀφ' οὗ τρις καὶ τετράκις περιέφερεν εἰς τὸν νοῦν του ἔλας τὰς ιδέας ταύτας, μέχρι τέλους ἀπεκοινώθη, καὶ δὲν ἐξύπνησεν εἰμὴ μετά τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Τότε δύως τῷ ἐπανῆλθεν ἢ μνήμη του παρεκθόντος, καὶ πρὸ πάντων τοῦ τρομεροῦ μέλλοντος, αὐτοῦ δὲ πρὸ πάντων καὶ ζωηρότερον, διατείνεται: Βασιλικοὺς μαγείρους διεργομένους τὴν αὐλήν μὲ παροψίδας ἐπὶ τὴν κεφαλήν, ἐν αἷς ἔφερον τὸ ἀπαίσιον πρόγευμα, τὸ σύνθημα τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ τῶν δροδούλων του.

Ο Βασιλεὺς ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν εἰς ἔξωστην ἀφ' οὗ ἐθίλεπε τοὺς αἰγματώτους, καὶ ἐφ' οὓς οἱ αἰγματώτοις ἐθίλεπον τὴν πρόσοδον τοῦ προγεύματος, οὐ διάρκεια ἐμέτρα τὴν τῆς ὑπάρχειώς των. Ο Βασιλεὺς εἶγεν ἥδη πίει τὸ τελευταῖον ποτήριον βακίου ἀπὸ γάλα κοκκοκαρέου, καὶ ἐγερθεὶς εἶγεν ζωσθῆ, τὸ ξίφος του, διατείνεται μέγας ἡκούσθη θόρυβος, καὶ διάφοροι ἀξιωματικοὶ εἰσώρμησαν μετὰ κραυγῶν πρὸς αὐτόν. Αὐτὸς δὲ, ἀντὶ νὰ καταβῇ εἰς τὴν αὐλήν καὶ νὰ ἔκτελέσῃ τὴν μιαιφόντον του διασκέδασιν, ἐφίεται ἐξω δι' ἄλλης πύλης, παρακολουθούμενος ὑπὸ θηλῆς τῆς συνοδίας του. Μετ' ὀλίγον διὰ τοῦ Πιγάρδος ἡ κούστη μεγάλην βοήν, καὶ διπλῶν κλαγγήν, καὶ παρεπιλαμβανομένην, μετὰ τειχῶν μεγάλην εἰς τὰς ἐπάλξεις αἵτινες ἐφεύγοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς. Ήτον προφανές διτὶ ἐπρόκειτο περὶ ἐχθρικῆς ἐφόδου. Η μάχη διήρκετε περὶ τὴν μίαν θέραν καὶ ἐφαίνετο πεισματωδεστάτη. Τέλος οἱ προσαπισταὶ τῶν τειχῶν ἐτράπησαν εἰς ἀτακτον φυγήν, καὶ οἱ νικηταὶ εἰσπερήσαντες, καὶ πάν τὸ ἐμπόδιον ἀνατρέποντες, τοὺς ἐδίωκον μὲ μεγάλην αὐδρείαν. Μετά τινας δὲ στιγμὰς, οἱ εισβαλόντες εἰσέρμησαν εἰς τὴν αὐλήν ἀλαζόντες. Μετὰ πόσης δ' ἐκστάσεως

εῖδεν δὲ Ριγάρδος ὅτι οἱ τροπαιοῦχοι οὔτε πολεμι-|έχων ἔκτείσθεν ὡς φρουρούς θεταμένας ἀνὰ τρεῖς σταὶ ἦσαν δύο ἄνδρες ἀλλὰ γυναικες, καὶ γυναικες νέαι μάλιστα, καὶ ἀγρίας ὠραιότητος οὐχι εύκα-|έψιν. Οἱ βασιλεὺς τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκφράστεως με-|γίστης εὐαρεστείας, εἶπεν εἰς τὴν ἀναρθρὸν ἡλῶσάν-|του, δτι οἱ Σακατοῦ θέλουσι δώτει τούλαχιστον τρι-|πλῆν τιμὴν δι' αὐτὸν, καὶ καλέσας τὴν Καλμίαν, |τὴν διέταξε νὰ τὸν φυλάττῃ αὐτηρῷς. Τότε λόγος γυναικῶν, διηγαύμενος ὑπ' αὐτῆς, τὸν παρέλαβον καὶ τὸν κατέκλεισαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, εἰς ἃς τὴν θύραν καὶ τὴν αὐλὴν ἐιάχθη ἴσχυρὰ φρουρὰ γυναι-|κῶν, ἐν ᾧ εἰς δωμάτιον, ἀπέναντι τοῦ μόνου πα-|ραθύρου, κατώκησεν, δπως ἐπιτηρῇ ἀγρύπνως τὸν πο-|λύτιμον αἰχμαλώτον, ἥ Καλμίνα.

πολυάνθρωπος συνάθροισις, καὶ λαλιὰ πολλὴ καὶ ῥαγ-|δαία διηγέρθη μεταξὺ αὐτῶν, ἀποτέλεσμα δὲ αὐτῆς ὅτι τοῦ Ριγάρδου αἱ ἀλύτεις ἀλέθηται μὲν ἀπὸ τὸν πάλον, δύο δύμως καὶ ἀπὸ τὰς χειράς του, καὶ ἐνῷ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἀλευθερώθηται, αὐτὸς μόνος ἀπήχθη δέσμιος. Ἐρωτή-|σας δὲ δὲ Ριγάρδος τὸν σοφὸν σύνδουλόν του νὰ τῷ ἔξηγήσῃ ποῦ ἀπάγεται, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, δτι φέρε-|ται εἰς Δαχωμένην, ἥς ὁ στρατός εἶχε κυριεύσει τὴν Ἀσσαθείαν, καὶ λεηλατήσει αὐτὴν, μὴ ἔχων δυνα-|δύναμιν ἀρκετὴν δπως τὴν διατηρήσῃ, ἀπέρχεται. Ὁτι δὲ, ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν νικητῶν, θέλει μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀσσαθείων αἰχμαλώτων πιληθῆ εἰς τοὺς μεθ' ἥς οἱ Δαχωμένιοι ἔχουσιν ἐμπορικὰς σχέσεις.

Εἰς τὴν ἔξηγησιν ταύτην ψυγόδες ἰδρὼς τὸν περιέχυ-|σεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Άλλὰ τί ἐδύνατο ἄλλο εἰμὴ ν' ἀκολουθήσῃ, οὐδὲ καν ἐν μαχαιρίδιον δὲν τῷ ἀφῆται οἱ ἄγριοι διὰ νὰ φονευθῆ, ἀτε εἶχεν δρεξιν. Ἡκολούθησε λοιπὸν ἔκπληττόμενος δι' δτι τῷ τυγέ-|ναιν, αἰτινόμενος δτι ἀνδρα αὐτὸν, καὶ ἀξιώσεις ἀνδρείας ἔχοντα, τὸν ἀπῆγον γυναικες αἰχμαλώτον, καὶ συνομολογῶν μετὰ πείσματος, δτι τῷ διέγυρι-|σμῶν τῆς Λευκίας, οὓς αὐτὸς ἀπεκάλει ἀτόπους πα-|ραδοξολογίας, καὶ αἴτινες ἐπέφερον καὶ τὸ συμβόλι-|της μονομαχίας του, ἀλάσυθεν ἀνέλπιστον τὴν ἀπό-|δειξιν. Νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ δτι αἱ γυναικες αῦται, κυρεῦσαι δτα ἐφεύρων οἱ μῆνοι ποτὲ, καὶ δτα μηνησαν ποιητῶν φραγταῖς, ἐπολέμησαν ὡς ἀνδρες καὶ διπέρ ἀνδρας, τῷ ἥτον ἀδύνατον, διότι ἥτον μάρτυς τῶν κατορθωμάτων των. Ἡλπίζεν δύμως δτι θέλει ἐλλεί-|πει ἀπὸ αὐτὰς ἥ τάξις καὶ ἥ ἐντονος ἐπαγρύπνησις, καὶ δτι ἀπὸ τινα ἀμέλειαν αὐτῶν ὠφελούμενος θέ-|λει μέχρι τέλους δυνηθῆ νὰ ταῖς διαφύγῃ. Άλλὰ μά-|την ἥλπιζε, καὶ δι θαυμασμός του ἐκορυφώθη, δταν παρετήρησε τὸ γυναικεῖον τοῦτο τάγμα δυνάμενον, κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐπείθειαν, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς πολλοὺς εὑρωπαῖκούς στρατούς ὡς διπόδειγμα, καὶ εἰδε τὰς γενναίας στρατιώτιδας προθύμιας, ἀγοργύστως καὶ ἀκριβῶς πειθαρχούστας εἰς τὴν ἀρχηγὸν αὐτῶν, ἥ-|τις ἐκαλεῖτο Καλμίνα καὶ ἥτον ἥ ὠραιωτέρα μεταξὺ αὐτῶν.

Οὕτως ὠδηγήθη εἰς τὴν πόλιν Ἀβομένην, πρω-|τεύουσαν τῆς Δαχωμένης, καὶ ἐπὶ γεφύρας διαβάξ τὴν μεγάλην τάφρον αὐτῆς, παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα, |δεστις ἡμίγυμνος ἀνεκάθητο εἰς δέρματα παρδάλεων,

ρον δὲ, τὰς δεσμοφύλακας αὐτὰς, δσον γυναικες καὶ ἀν ἦσαν, τὰς εἰδε πολεμούσας, τὰς ἔβλεπε καθ' ἡμέραν στρατιωτικῶς ἀσκουμένας, καὶ ἐθεώρει ἥδη ἀνωτέρας κατὰ τὰ πολεμικὰ προτερήματα τῶν ἀνδρειοτέρων ἀνδρῶν. Νὰ δειλάσῃ αὐτάς, ὡς πολλοὶ ποιλάκις τῶν δεσμίων κατώρθωσαν, ἀδύνατον, διότι δσα χρήματα

πῆγε τῷ τὰ ἀργέσταν οἱ βάρβαροι τῇ: 'Αστερίας
'Αρα οὐδεμία ἐλπὶς! Δι' ὅλης δὲ τῆς ἡμέρας, εἰς τὸ
μηχανιστὴν παράθυρον τῆς φυλακῆς του καθήμενος,
τίτανες τὸν μεκρόθεν φαινόμενον ὥκεινόν, διπου ἐπέτα
ἡψυχή του, διπου τὸν ἔβιθιζον αἱ διειροπελήσιες του,
ὅσιες περιείχεν ὅλας του τὰς ἑλπίδας· καὶ μίαν, μίαν
οὐνιγμήν ἐπόθει, ἀνέβινετο, νὰ ῥιφθῇ εἰς αὐτὸν ἀκέμη,
νὰ σχίσῃ τὰ κύματά του μὲ τὸ ἐλεύθερον στῆθός του,
καὶ ἂς κατεβροχθίζετο μετὰ ταῦτα εἰς τὸν ἀγανῆ
τὸν βυθόν! Μίαν στιγμὴν ἐλευθερίας, καὶ μετὰ ταῦτα
τὸν θάνατον! Καὶ μετὰ τὴν θάλασσαν διεμέτρα τὸν
πέραντον οὐρανὸν, καὶ εἰς τὸν κυκλοφοροῦντα νέρην ἐνεπι-
ζώστε τὸν στεναγμόν του, τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας, καὶ
ἔριόνει τὸ ἀδέτμευτον πτηνόν, τὸ ψυχόν διὲ τοῦ πτε-
ροῦ του τὰς σιδηρᾶς κιγκλίδας τῆς φυλακῆς, καὶ
μετὰ ταῦτα διαπιστώμενον τὰς ἐκτάσιες! 'Οταν δὲ
κατεβίδηξε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν γῆν, ὁ ἐνδακρὺς
ἀρθαλμός του ἀπήντα πάντοτε τῆς δεσμοφύλακος Καλ-
μίνας τοὺς ὀρθαλμούς· ἐπ' αὐτοῦ πρωστηλωμένους ἀ-
σκαρδαμούκτι, καὶ ἡ ἄγρυπνος αὕτη καταποτεία τὸν
ἡνάγκει περιτσότερον ἀπὸ αὐτὰ τὰ δειμάτα.

'Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν δύμας, ἀφ' αὗταί ἀπηύθησεν ἐπι-
σκοπῶν ἀλλεπαλλήλως τὰ οὐράνια καὶ τὰ ὑγρὰ πεδία,
ἴστρεψε πρὸς τὴν φρουρόν του τοὺς ὀρθαλμούς, καὶ
ἴστελάγηστι τὸ βλέμμα της δὲν ἦτον τόσον ἀγριόν
οὐδὲ αἰμοβόρον δέν τὸ ἀρχντάζετο, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας
ὅτι, ὡς τῷ ἐράνῳ, ἐξέφραξεν οἴκτον καὶ ἔπνεε συμπά-
θειν μᾶλλον. 'Η παροτέρησις αὔρη ἐκίνησε τὴν πε-
ριέργειάν του, καὶ ἔκτοτε τῷ συνέβαινε συνεχέστε-
ρον νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Καλμίναν, καὶ
πάντοτε τὴν ἕβδεπεν ἀτενίζουσαν αὐτὸν κατὰ μέσους
τοὺς ὀρθαλμούς, ἀλλὰ μὲ τοικύτην γλυκύτητα καὶ
μελαγχολία, ὥστε, καὶ τοι μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ
πόθεν τοῦτο πρωτήρχετο, ἢ καὶ τί συνέβαινε, ἡθά-
κτο ἔμως τὴν ψυχήν του ἴσχυρῶς ταραττομένην.
Τασκύτην δ' ἀπετέλεσαν ἐντόπωσιν εἰς τὴν φαντα-
σίαν του οἱ μεγάλοι καὶ συμπαθεῖς ἐκεῖνοι ὀρθαλμοί
τῆς μελάγγρος ἀμυζόνος, ὥστε τὴν νύκταν ἐκείνην
τοὺς εἶδε καθ' ὑπνον· ἀλλ' ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς
ἀνείρους, κατ' ὀλίγον μετεῖληθηταν εἰς τοὺς τῆς
Λουκίας, ἥτις τῷ ἐφάνη κλαίοντα ἐπὶ τῶν δειμῶν
του. Αἴρητος δὲ εἶδε πλησίον αὐτῆς εἰς τὸ σκότος
τὸ δυσειδές πρόσωπον τοῦ λοχαγοῦ 'Ο Βαΐρδου, τρίσον-
τος τοὺς δόδοτας, καὶ προσπαθοῦντος νὰ τῷ ἐμπήξῃ
μάχαιραν εἰς τὸ στῆθος. 'Η θέα αὕτη τὸν ἐτάραξε
καὶ ἐξύπνησεν αἰρνιδίως ἀνοίξεις δὲ τοὺς ὀρθαλ-
μούς, ἐμεινεν ἀρωνος ὑπὸ θάμνους δὲν εἶδε γονα-
τιστὴν πλητσίον αὐτοῦ, λύχνον εἰς τὴν μίαν χεῖρα
καρατοῦσαν, τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τοῦ προσώπου του
κλίνουσαν, καὶ δάκρυα ἔχουσαν εἰς τοὺς ὀρθαλμούς,
τὴν Καλμίναν, ἥτις ἀμα τὸν εἶδεν ἀφυπνισθέντα, ἡ-
γέρθη, καὶ μὲ πτηγοῦ ἐλαφρότητα καὶ ταχύτητα
ἐξῆλθε, καὶ ἔκλεισε κατόπιν της ἀψόφως τὴν θύραν
τῆς φυλακῆς.

'Ο δὲ Ριγάρδος ἐμεινεν, ἀπιστῶν εἰς τοὺς ὀρθαλ-
μούς του, νομίζων δει γλυκὺ ἀλλ' ἀνύπαρχον δράμα
ἐτάραξε τὸν ὑπνον του, τὸ δραμα τῆς εὐτελαγχνίας
διακρινούσης ἐπὶ τῶν δεινῶν του.

Τὴν ἐπαύριον δὲν ἤτενισεν οὔτε τὰ
νέφη οὔτε τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ μόνον τὰ μέρη διού
ἔβλεπε τὴν Καλμίναν συνήθως. 'Αντὶ διωρᾶς νὰ τὴν
ἰδῇ πρὸς αὐτὸν ἀτενῶς, ὡς ἄλλοτε, βλέπουσαν, τὴν
εἶται τεθλιμμένην, ἔχουσαν τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν,
καὶ κρυφίως κλαίουσαν, καὶ λητυονῶν τὴν ιδίαν αύ-
τοῦ θέσιν, καὶ τὴν θέσιν του πρὸς αὐτήν, ὡς δεσμίου
πρὸς δεσμοφύλακκα, αὐτὸς ἡτούθη βιθεῖν συμπά-
θειν, καὶ τῇ ἀπεύθυνεν ἐν νεῦμα ἐκφράζον αὐτήν.
Μετ' ὀλίγον ἦν ἡ ώρα τῆς ἀλλαγῆς τῆς φρουρᾶς,
καὶ ὁ Ἐλευθερόλεπτος παρακεκρύστηκεν. 'Οταν
δὲ μετὰ μίαν ώραν ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὸν, δὲν εἶδε πλέον
εἰς τὴν θέσιν της τὴν Καλμίναν, καὶ παρετήρησε τὴν
κύλην ὅλην κακινήν ἀπὸ τὰς λοιπὰς στρατιώτιδας.
Ἐν δὲ ἐξεπλήριτετο διὰ τοῦτο, ἡκουσεν ἐλαφρῶς ἀ-
νοιγομένην τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, καὶ ἡ Καλμίνα
εἰσώρμησε μὲ δύπιν ἐκράζουσαν τρόμον, καὶ λα-
βοῦστα αὐτὸν βιαίως ἐκ τῆς χειρὸς, ἤρχισεν αὖθις νὰ
κλαίῃ καὶ πολλὰ νὰ λέγῃ μετὰ μεγάλης ταχύτητος,
ἐξ ὧν δὲ Ριγάρδος οὐδὲν ἐδύνατο νὰ ἐνοήσῃ πλὴν
μόνης τῆς λέξεως, Σακατού, Σακατού, συνε-
χῶς ἐπαναλαμβανομένης. Μετὰ ταῦτα δὲ τὸν ἐσυρε
πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ δάκτυλου
τῷ ἔδειξε πλοῖον μακρὰ φαινόμενον εἰς τὴν θάλασ-
σαν. 'Ο Ριγάρδος ἡτούθη τῇ παροτέρησις αὐτοῦ τοῦ σκιρτή-
στασαν εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, καὶ βαθέως στενάξας, ὑψω-
σε τοὺς ὀρθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἔτεινε
τὰς ὑπὸ τῶν ἀλύσεων βεβαρημένας χεῖράς του πρὸς τὸ
πλοῖον. 'Αλλ' αἰφνιδίας ἡ Καλμίνα, κάμψασα ἐμπρός
του τὸ γόνυ, ἡνέωξε τῶν ἀλύσεων του τὰ κλείθρα,
καὶ αἱ ἀλύσεις ἐπεστον κατὰ γῆν. 'Επειτα δὲ, τὸν
δάκτυλον εἰς τὸ στόμα της θεῖσα, τὸν ἐλαβεν ἐκ τῆς
γειρὸς, καὶ, ἀκροποδητὴ βαίνουσα, τὸν ἐσυρεν ἐκτὸς
τῆς φυλακῆς του, ἦν μετὰ ταῦτα ἐκλείδωσε πάλιν τὴν
θύραν. 'Οπίστα τῆς θύρας ἐλαβεν ἐνα τῶν πλεκτῶν
ἐκείνων ὑφασμάτων, δι' ὧν οἱ ἐγγύρωις εἰς ταῦτα
τὰ μέρη πολλάκις καλύπτονται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι
ποδῶν, τὸ ἔρριψεν εἰς τοὺς ὕμνους του, καὶ, διὰ σκο-
λιῶν τινων διόδων, τὸν ὠδήγησεν ἔξω τῆς ἐγκατα-
λειμμένης πύλης, διῆλθε μετ' αὐτοῦ τινάς τῶν ἐρημο-
τέρων διδῶν τῆς πόλεως, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν
τῆς ημέρας, ἐγκαταλειμμένης ἡδη ἐντελῶς ἐξ αἰτίας
τοῦ καύσωνος, καὶ φθάσατε εἰς μίαν τῶν τεσσάρων
γεφυρῶν αἰτίας εἰσὶν ἐρριμμέναις ἐπὶ τῆς τάφρου τῆς
πόλεως, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰ δρόη, ἐπρόσφερεν ἐπι-
τακτικῶς λέξεις τινάς πρὸς τὴν φρουροῦσαν γυναικα,
καὶ αὐτὴ ἔκλινε μὲ σέβας τὴν λόγχην, ἡ δὲ Καλ-
μίνα διῆλθε σοβαρῶς καὶ βραδέως τὴν γέφυραν, σύ-
ρουσα κατόπιν της τὸν ἀπελεύθερόν της. 'Ως δὲ ἀφί-
γθη εἰς τὸ πεδίον, καὶ προέβη ἱκανῶς ὥστε νὰ μὴ
φαινεται εἰς τὴν φρουρὰν πλέον, ἤρχισε νὰ τρέχῃ
μὲ δλας τῆς τὰς δινάμεις, περιῆλθε τὴν πόλιν, καὶ
διευθύνθη πρὸς τὴν θάλασσαν, παρακολουθουμένη ἀπὸ
τὸν Ριγάρδον. Μόλις δὲ μετὰ τὴν μεσημερίαν ἐ-
φθασε καὶ ἀγένη εἰς θέσιν ὑψηλήν, ἀφ' ἧς ἦν ἐπο-
πτος ὁ ὥκειαν, οὐγιὶ διετὸν πόλις, καὶ σθεν ἐφω-
νετο καθαυώτατα ἡδη τὸ πλοῖον, λοξοδρομοῦν διε-
νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὴν Ἑηράν πρὸς ἦν τὸ ὄθις

δυτικὸς ἄνεμος. Ἐν τῷ ἀμαρτίᾳ ὁ Ριγάρδος, ἀπεκδυθεὶς τὸ μέτωπόν της, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς τὸν μανδύαν του, τὸν προσέθετεν εἰς ὑψηλὴν ῥάβδον, καὶ ἔστησεν αὐτὴν ὡς σημαίαν εἰς τὸ γεῖλος τοῦ κρημνοῦ, εἰς μέρος καταφανές. Ἀμαρτίᾳ δὲ ἔπεισεν ὁ ἥλιος, συνέλεξε φρύγανα, καὶ ἡ Καλμίνα, προστρίψασα δύνασθαι σκληρὰ ξύλα, διὰ τῆς ιδικῶσης εἰς τοὺς ἄγριους ἐπιθεξιότητος, ἀνῆψε πυράν. Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα, εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, τοῖς ἐφαίνετο ὅτι βλέπουσι τὸ πλοῖον ἀλλοτε μὲν πλησιάζον ἀλλοτε δὲ μακρούμενον, καὶ εἰς τοῦ Ριγάρδου τὴν καρδίαν ἀλλοτε ἀνέτελλε χαρά, τοῦ παραδείσου ἀξία, ἀλλοτε δὲ ἔσταλαζε θανατηφόρος ἀκελπισία! Τέλος εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἑωθινοῦ λυκευγοῦς ἀκτῖνας, τὸ εἶδον πλησίστιον προσπλέον εἰς τὴν ξηράν ἦν ἐφεβεῖτο νὰ προσπελάσῃ ἐν τῷ σκότει, καὶ μετ' ἀκαθέκτου ὄρμης ἐρρίφηταις ἀμφότεροι πρὸς τὴν παραλίαν.

Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ τὸ πλοῖον ἔπειψε τὴν λέμβον του ἔξω, καὶ ὁ Ριγάρδος ἐνόμισεν ὅτι θέλει παραφρονήσει ὑπὸ τῆς χαρᾶς του ὅταν εἰδεν αἴφνης ἐμπρὸς του τοὺς δύνα φίλους, τὸν Λόρδον Βεθμόνδον καὶ τὸν Λόρδον Δενισῶνα. Κλαίων ἐρρίφηταις τὰς ἀγκάλας ἀμφοτέρων, καὶ διὰ μιᾶς, ἀφῆκε τὰς χειράς των, καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν Καλμίναν, ἣτις ἀκίνητος καὶ ὡς νενεκρωμένη ἴστατο τινὰ βήματα μακράν. Λαβὼν δὲ τὴν χειρά της, τὴν ἔσφιγξεν εἰς τὰς ιδικάς του, καὶ τῇ ἀπέτεινε θερμοτάτους λόγους εὐγνωμοσύνης, ὃν τὰς λέξεις μὲν οὐτῇ δὲν ἔνοιε, ἀλλ' ὃν δὲ τόνος ὀμήλει εἰς τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἡ Καλμίνα ἐρρίφηταις αἴφνης εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἔδει κνυεν ἀφ' ἔνος μὲν τὸ μέρος τῆς πόλεως μετ' ἀπελπισίας, ἀφ' ἔτέρου δὲ τὸ πλοῖον μεθ' ἵκεσιῶν καὶ δακρύων, καὶ τέλος λαβούσα τοῦ Ριγάρδου τὴν χειρά τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— Εἰς τὴν λέμβον, εἶπεν δὲ Βεθμόνδος, ὑπάρχει ναύτης ἐννοῶν τῶν ἐγγιχωρίων τὴν γλώσσαν. Αἱ τὸν καλέσωμεν.

Ἐλθὼν δὲ οὗτος καὶ ἀκούσας τῆς Καλμίνας τοὺς λόγους, τοὺς μεθερμήνευσεν.

— Οταν εἶδον, εἶπεν αὕτη, τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἔνον Θλιβόμενον, καὶ τοὺς γλαυκοὺς δρθαλμούς του, οἵτινες δροιάζουσι τὸν σύρανόν, στρεφομένους πρὸς τὰ κλίματα τῆς πατρίδος του, καὶ πληρουμένους δακρύων, καὶ τὸ πρόσωπόν του, ὡραιότερον τῶν ἡμερῶν τοῦ ματίου, χριόμενον ἀπὸ Θλίψιν, ἥσθιάνθην λύπην εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν λυτρώσω. Χθὲς ἔμελλον οἱ ἄγριοι Σακατού νὰ ἔλθωσιν εἰς Ἀβομένην καὶ νὰ τὸν παραλάβωσι. Τότε, προδίδουσα δὲ τὰ χρέη μου, διέταξα ὅλην τὴν φρουράν νὰ ἐξέλιθη τῆς φυλακῆς, τὸν ἐλευθέρωσα καὶ τὸν ἔφερα Ἑως ἐδώ. Ἡ προδοσία μου ὡς τώρα ἀνεκαλύφθη. Ἄντεςτρέψω εἰς Ἀβομένην, δὲ βασιλεὺς θὰ μὲ θανατώσῃ μὲ σκληροτάτας βασάνως. Ο λευκὸς μίδος τῆς δύσεως δὲς μὲ εὐσπλαγχνισθῆ ὡς τὸν εὐσπλαγχνισθην, ἢς μὲ παραλάβῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Εἰμαι θυγάτηρ ἡγεμόνος, θέλω νὰ γίνω δούλη του.

Καὶ ταῦτα ἔλεγε γονυπετοῦσα πάντοτε.

— Άλλ' ὁ Ριγάρδος τὴν ἀνῆγειρεν, ἀπέθεσεν ἐν φί-

λημα τοῖς τὸ μέτωπόν της, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, τὴν ὠδηγησεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ μετ' διέγον τὸ πλοῖον, δευθὲν τοὺς νέους του ἐπιβάτας, ἔστρεψε τὴν πρύμναν πρὸς τὸ πέλαγος, διευθυνόμενον εἰς Ἀγγλίαν. Εἰς τὸ πλοῖον ὁ Ριγάρδος ἀπήντησε καὶ ἄλλους τῶν δραγάίων ναυτῶν του, καὶ ἀφ' εὖ αὐτοτριχεδίασε δι' ἑκατὸν καὶ διὰ τὴν Καλμίναν ἐνδυμασίαν ἀναλογωτέραν πρὸς τὴν τῶν μεζῶν πρὸς ἀπλεον, ἡθέλησε νὰ μάθῃ τὴν τύχην καὶ τὴν ἀνεπιστον σωτηρίαν τῶν φίλων του. Τῷ διηγήθησαν δὲ αὐτοὶ, ὅτι ἡ πρώτα ἐφ' ἣς ἐφέροντο, κατ' εὔτυχη συγκυρίαν, ἀπαλλαγεῖσα τῶν βαρυτέρων μηχανῶν, ἐξηκολούθησεν ἐπιπλέουσα μέχρι τῆς πρώτας, ὡςτε εἰς τὸ διαστήμα τῆς νυκτὸς κατώθισαν νὰ κατασκευάσωσι σχεδίαν, ἐφ' ἣς παρεξέθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων. Αλλ' ἐπὶ πέντε ἡμέρας καὶ πέντε νύκτας παρεξῆτοντο ἀνευ βοηθείας, ἀνευ ἐλπίδος, ἀνευ τρόπου νὰ διευθυνθῶσι πρὸς σίανδήποτε ἔηράν, καὶ τινες ἀπέθανον τῆς πείνης καὶ δείψης, ὡστε καὶ πρότατις ἔγινε νὰ ἐμφέρῃ κλῆρος μεταξὺ τῶν λοιπῶν, καὶ τέλος νὰ θυσιασθῶσιν ὅπως γρηγορεύστωσιν ὡς τροφὴ τῶν λοιπῶν. Αλλὰ, ἐν ὃ διενόμοντο οἱ λαχγοί, παρ' ἐλπίδα εἶδον πλοῖον εἰς τὸν δρίζοντα, καὶ εὔτυχῶς οἱ ἀλαλχυμοὶ καὶ τὰ σημεῖα ἐνοήθησαν, ὡστε περὶ τὴν ἐπέρχαν τῆς ἡμέρας ἐκσινῆς προσπλεῦσαι, παρέλαβε τοὺς ναυαγούς, καὶ μετὰ ταῦτα διευθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Βιάφρας, ὅπου εἶχε νὰ φορτώσῃ ἐλεφαντόδοντας. Αλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν, ὅλον τὸ περισωθὲν πλήρωμα παρεκάλεσε τὸν πλοίοργον, ὃστις συγκατένευσε, νὰ παραπλεύσωσι τὴν γρυπήν. Ακτὴν, ἵσως ἀνακαλύψωσιν ἀκόμη ζῶντα τὸν Λόρδον Ἐλβερφέλδη.

Οὕτως ἐπέστρεψαν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ὁ Ριγάρδος ἀπῆλθε κατ' εὐθεῖαν εἰς Ελβερφέλδη-Κάστελ, ὅπου ἐγκατέστησε τὴν Καλμίναν εἰς ὡραίαν μικρὰν οἰκίαν μεμονωμένην καὶ κειμένην ἐντὸς τοῦ μᾶλλου συρφούτου μέρους τῶν ἐκτεταμένων τευ κήπων. Διατάξας δὲ εἰς τοὺς ἐπιστάτας του νὰ προσφέρωνται μὲ μέγα σέβας καὶ πολλὰς περιποιήσεις πρὸς τὴν μυστηριώδη ξένην, ἀνεγώρησεν εἰς Λονδίνον.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὸν εἶχον προλάβει δὲ Λόρδος Δενισῶν καὶ δὲ Λόρδος Βεθμόνδος, καὶ μία ὑπὸ τὰς πρώτας ἐπισκέψεις των ἥτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίρ Εδουάρδου Κλερμόντου, τοῦ πατρὸς τῆς Λουκίας, ὅπου εὗρον ὅλην τὴν οἰκίαν εἰς χαρμοσύνους προπαρασκευάς περὶ δὲ τοῦ λοχαγοῦ Ο Βαίρδου ἐμαθον, ὅτι ἥτον ἀπών εἰς τὴν πατρίδα του, τὸ Δουνδλένον.

Ἡ χαρὰ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὑπῆρξε μεγίστη, διότι τὸ ναυάγιον τοῦ Ελβερφέλδη εἶχε γίνει γνωστὸν, καὶ κοινῶς ὑπελαμβάνετο ὅτι ἀπέθανον.

— Ο δὲ Λόρδος Ελβερφέλδη, εἶπεν αὐστηρῶς δὲ Σίρ Εδουάρδος, δὲν εἶχε βεβαίως τὸ δυστύχημα νὰ σωθῇ.

— Βασιλη ἔξ ἐναντίας, εἶπεν δὲ Λόρδος Βεθμόνδος. Άλλα: διατί λέγεται τὸ δυστύχημα;

— Τούλαχιστον δέν θὰ τολμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς Λονδίνον, ὑπελαθεν δὲ Σίρ Εδουάρδος.

— Διατί τοῦτο; ἡρώτησεν δὲ Λόρδος Δενισῶν.

— Πῶς; διατί; ἀνέχραξεν δὲ Σίρ 'Εδουάρδος· μετὰ τὴν αἰσχράντην διαγωγὴν πρὸς τὸν λοχαγὸν 'Ο Βαΐρδην! — Καὶ ποία ἦτον ἡ διαγωγὴ αὐτῆς; πρώτησαν δὲ οἱ Λόρδοι Βεθμόνδοις.

— Τὴν ἀγνοεῖτε λοιπόν; εἶπεν δὲ Σίρ 'Εδουάρδος. Τότε δὲ ἐκπλήττομαι πλέον διτὶ συνωδοιπορήσατε μετ' αὐτοῦ. Φαντασθῆτε διτὶ εἰς τὴν μονομαχίαν, ἀφ' οὗ τὸν ἀφώπλισεν δὲ Ο Βαΐρδης καὶ ἡ πόλη ἦτον ἐπομένως τετελεσμένη, ὁ ἀγενῆς Λόρδος ἔστη ἐγχειρίδιον ἀπὸ τὸν κόλπον του καὶ ὥρμησε προστικῶς πρὸς τὸν λοχαγὸν νὰ τὸν δολοφονήσῃ διπλαίσιον. Ο Ο Βαΐρδης δύως τὸν ἐνόρθισε, τῷ συνέλαβε τὰς δύναμις χειρας, τὸν ἀφώπλισεν ἐκ δευτέρου, καὶ τὸν ἡπείλησεν διτὶ θέλει τὸν φατίση ἐνώπιον θλητῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τοῦ Λονδίνου, ἀντὶ ἑτοίμα ποτὲ νὰ φανῇ πλέον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὸν ἡνάγκαστρον ἀμέσως ν' ἀναγωρήσῃ.

— Αὐτὰ σᾶς εἶπεν δὲ λοχαγὸς Ο Βαΐρδης; ἀνέχραξεν δὲ Λόρδος Βεθμόνδος ὡχριῶν· ἐγὼ δημητρίου τοῦ Λόλδου 'Ελβερφέλδος εἰς τὴν μονομαχίαν· ἡ ὄμολογία μου δύναται ἵσως νὰ θεωρηθῇ φιλοπρόσωπος. Ας εἰπῆ δὲ Λόρδος Δενισών.

— Ἐγὼ, εἶπεν σύτος, δημητρίου τοῦ λοχαγοῦ Ο Βαΐρδου, καὶ κτυρύττω ἐνταῦθα, λυποῦμαι δὲ ὅτι δὲν εἴναι παρὼν δὲ ίδιος διὰ νὰ τὸ κηρύξω κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, ὅπερ θέλω πράξει εἰς πρώτην περίστασιν, ὅτι εἴναι δὲιλότερος, δὲ κακοποθέστερος καὶ διάτιμότερος τῶν ἀνθρώπων, σὺ καὶ τὸ δυναματόν μόνον μολύνει τὰ προφέροντα αὐτὸν γαίλη.

Η Λουκία ὡχρίαστεν ἰσχυρῶς εἰς τὰς λέξεις ταύτας, δὲ Σίρ 'Εδουάρδος ἀναπηδήσας,

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπε, διατί λέγετε τὰς λέξεις ταύτας;

Ο Λόρδος Δενισών διηγήθη τότε ὅλα τὰ κατὰ τὴν μονομαχίαν, καὶ ἐνῷ δὲ μὲν Σίρ 'Εδουάρδος πεμψέρετο ἀνησύγως εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ δὲ Λουκία κόλις ἐδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὰ δάκρυά της, ἐξίθεσε μετὰ ζωηρότητος καὶ τὰ κατὰ τὴν δδοιπορίαν των, τὸ ἀφρον στοιχημα, τὸ τρομερὸν ναυάγιον, τοῦ 'Ριχάρδου τὴν αἰχμαλωσίαν, τὸν παράδοξον στρατιωτικὸν δργανισμὸν τῆς Δαγούμηνς, τὴν ἐντύπωσιν ἢν ἀπετέλεσε τὸ ἔξοχον καλλιόποιον 'Ριχάρδον εἰς τὴν κόρην ἐκείνην τῆς φύσεως, καὶ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν των.

Οταν δὲ ἀνεγώρουν οἱ δύω φίλοι, δὲ Σίρ 'Εδουάρδος, λαβὼν τὰς χειρας αὐτῶν, τὰς ἐσφιγῆς, λέγων·

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Μιλόρδοι, ἵσως μὲν ἐσώσατε ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν, καὶ τὸν θάνατον δὲ μοὶ φέρει αὐτή.

Τὴν ἐπαύριον δὲ Λόρδος 'Ελβερφέλδος ἐφίσασε καὶ αὐτὸς εἰς Λονδίνον, καὶ τὴν μελαγχολίαν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἔχων κεχαραγμένην, ἥλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Σίρ 'Εδουάρδον. Η Λουκία δὲ ὅταν τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον, ἥσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς ἰσχυρῶς ταρατομένην, καὶ τότε πρῶτον ὑψώσει τοὺς ἀφθαλμούς της πρὸς τὸ πρόσωπον τὸ τόσον σφοδρῶς ἐλκύσαν τὴν ἀγρίαν ἐκείνην, καὶ ἀνεγγώρισεν ἐνδομύχως ὅτι δὲ Ριχάρδος ἦτον τῷ δοντὶ εἰς τῶν ὡραιοτέρων τύπων τῆς Βρεττανικῆς ἀριστοχρατίας.

Ο δὲ Σίρ 'Εδουάρδος, λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, (μαθίσας, τῷ εἶπε, τὰς περιστάσεις τῆς μονομαχίας σας, καὶ τῷ διηγήθη αὐτάς). Ήχουσα δὲ ὅτι δὲ Ο Βαΐρ-

δης σᾶς ἔδωκεν ἔγγραφον τὴν ἀπόδειξιν τῆς αἰσχύνης του. Τὴν ἔχετε;

— Τὸ ἐλημόνησα, εἶπεν δὲ 'Ριχάρδος· δὲν θέλω νὰ γίνω κατήγορος κἀνενός.

— Μή ἀκαίρου γενναιότητα, ἀπεκρίθη δὲ Σίρ 'Εδουάρδος. Σᾶς παραχαλῶ ἐν δύματι τῆς Λουκίας μου. Εγὼ τὴν πατρικήν μου ἴσχυν μετεχειρίσθη διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσω ν' ὀρράσωνται τὸν 'Ο Βαΐρδην. Αὐτὸς ἀπῆλθεν εἰς Δουζλίνον νὰ διαθέσῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν, καὶ σήμερον ἡ αὔριον ἐπανέρχεται νὰ τὴν νυμφευθῇ. Σώσατε την, Μιλόρδε, ἐν δσῳ εἶναι καιρός. Δεῖξατέ μοι τὸ ἔγγραφον.

— 'Ω! μὴ! μὴ τὴν Λουκίαν εἰς τὸν 'Ο Βαΐρδην. ἀνέχραξεν δὲ 'Ριχάρδος. Μή τὸ ἄνθος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸν βόρδορον τῆς κολάσεως!

— Τὸ ἔγγραφον, τὸ ἔγγραφον! ἐπανέλαβεν δὲ Σίρ 'Εδουάρδος.

— Εγετε δίκαιον, τὸ ἔγγραφον, εἶπεν δὲ 'Ριχάρδος· ἄλλως αἱ λέξεις μου δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὑπαγορεύσεις χαμερποῦς φύσου, καὶ νὰ θυσιασθῇ η Λουκία. Ίδου τὸ ἔγγραφον, καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Σίρ 'Εδουάρδον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην διηγέρτης ἀνήγγειλε τὸν λοχαγὸν 'Ο Βαΐρδην.

— Ας εἰσέλθη, εἶπεν δὲ Σίρ 'Εδουάρδος, συστέλλων σπασμωδικῶν τὰς δφρῦς.

Τὴν δὲ Λουκίαν, ἐγερθείσαν νὰ ἔξελθῃ, διέταξε δι' ἐνὸς νεύματος τῆς χειρὸς νὰ μείνῃ.

— Οταν δὲ εἰσῆλθεν δὲ λοχαγὸς, η μὲν Λουκία οὐδὲ ξετρεψε καν τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτόν· αὐτὸς δὲ, ιέων ἐμπέρος του τὸν Λόρδον 'Ελβερφέλδο, ἐμεινεν ὡς ἀντικρύσας τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, μέχρις οὐ δὲ Σίρ 'Εδουάρδος, ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν, καὶ τείνων πρὸς αὐτὸν τὸ ἔγγραφον,

— Η ὑπογραφὴ αὐτῇ, ἔκραξε μὲ φωνὴν ὡς κεραυνοῦ, εἶναι ὑπογραφὴ σου, καὶ τολμᾶς, ἀθλίας, νὰ παρουσιασθῇς εἰς τὸν οίκον μου; Εξελθε, πρὶν σὲ διώξουν οἱ ὑπερέται μου.

— Ο Ο Βαΐρδης ἐρρίφθη ὑμέσως ἔξω τοῦ δωματίου, καὶ ἔκτοτε δὲν ἡκούει πλέον εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Μετὰ δέ τινας ἡμέρας δὴ η ἀριστοχρατία τῆς πρωτευούσης συνέχαιρε τὴν Μίλη Λουκίαν ὡς νυμφευμένην τὸν Λόρδον 'Ελβερφέλδο, τὸν ἡρωαν δὲν τῶν συναναστροφῶν διὰ τὰ τελευταῖα συμβάντα τῆς δδοιπορίας του.

— Η δδοιπορία μου αὐτῇ, ἔλεγε μίαν ἐσπέραν δὲ 'Ριχάρδος πρὸς τὴν μνηστήν του, μὲ ἀναγκάζει νὰ ὄμολογήσω πόσον δίκαιον εἶγετε δισχυριζομένη, διτὶ αἱ γυναῖκες εἶναι ἐπίσης ἀξιόμαχοι ὡς καὶ οἱ ἄνδρες, καὶ διτὶ στρατός ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐπίσης ἀσφαλές ἐρεσμα τῆς πατρίδος.

— Καὶ η δδοιπορία σας αὐτῇ, ἀπεκρίθη χαριέντως μειδιῶσα η Λουκία, ἀναγκάζει καὶ ἐμὲ νὰ ὄμολογήσω δισχυριζομένη τὸ ἐναντίον. Εἰς τὸν γυναικεῖον στρατόν, καὶ ἀν δως τὸν Ἀγιλλέα ἐμβασῆς εἰς τὴν στύγα, τὸ εἶδατε, μένει πάντοτε τρωτὴ η καρδία.

Μετά τινας ἡμέρας δὲ Λόρδος 'Ελβερφέλδος, νυμφευθεὶς τὴν Λουκίαν, ἀπῆλθεν εἰς 'Ελβερφέλδο-Κάστελ, ὅπου ἀμφότεροι ἐδαψιλευσαν πάσαν περιποίησιν καὶ τρυφερὰν θεραπείαν εἰς τὴν σώσασαν τὸν 'Ριχάρδον.

Οὐχ ἄττοι δικαίως ή δυστυχής Καλμίνα ἐμαρχίνετο ως φιώνυμος μυθιστοριογράφος Βουλούέρος. δοτες ὅτοι ἀνθρώποι μεταφυτευθέν, καὶ μετὰ τοῦ μῆνας ἀπεθανεν ἀπὸ παρόν, κινήσας τὴν κεφαλήν, καὶ πρὸς τὸν Λόρδον σίτιον θν ἐπέζερε, κατά τινας μὲν τῶν ἴστρων, τοῦ Ἐλβερρέλδ ἀποβλέπων, εἶπεν, ὅτι ἐκεῖνος ἄλλην ἔχει βοσκεῖν κλίμακος ἡ τραχύτης, κατ' ἄλλους δέ, ἡ λύπη γνώμην, καὶ τὴν γνώμην του δέλει εἰπεῖ εἰς ἐν τῷ τοι διὰ τὴν στέργον τῆς πατρίδος της. 'Αλλ' δὲ προτείχεστέρων μυθιστορημάτων του (α).

(α) Εἰς τοῦ παραβάντος τούτου μνημονίσθως ἐπληροφορηθῆ καὶ διηγήθη ισχέας ἡ Ἀγγλικὴ δρηματία δὲ Ἐξεταστής (Εκθετίστης) τὸν ὄπαρκει εἰς διαχορδίην, ἀνδραῖος φρουροῦς ἐκ γυναικῶν συγκατητός.

BOAL.
Μήπως ὁ φοβερός; Διάκονος Πύθων, ἡ χατστούκη